

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 732

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 3 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.070 din 16 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	2-3		
Decizia nr. 1.093 din 21 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice	3-5		
Decizia nr. 1.139 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil	5-6		
Decizia nr. 1.197 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal	7-8		
Decizia nr. 1.198 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă	9-10		
Decizia nr. 1.254 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	10-11		
Decizia nr. 1.259 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275—278 ¹ din Codul de procedură penală	12		
		Decizia nr. 1.260 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură penală	13-14
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		1.022. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului de cooperare dintre Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale din România, Ministerul Muncii și Securității Sociale al Republicii Elene și Ministerul Muncii și Politicii Sociale al Republicii Bulgaria în domeniul condițiilor de muncă și al protecției drepturilor prevăzute de legislația muncii, semnat la Sofia la 30 septembrie 2010	14
		Acord de cooperare între Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale din România, Ministerul Muncii și Securității Sociale al Republicii Elene și Ministerul Muncii și Politicii Sociale al Republicii Bulgaria în domeniul condițiilor de muncă și al protecției drepturilor prevăzute de legislația muncii	15-16
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		2.605. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii de aplicare efectivă a măsurilor asigurătorii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	17-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.070**

din 16 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Mircea-Nicolae Sîmtion în Dosarul nr. 6.709.999/55/2008 al Judecătoriei Piatra-Neamț.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 281 din Codul penal și ca fiind neîntemeiată referitor la prevederile art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.709.999/55/2008, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.**

Excepția a fost ridicată de Mircea-Nicolae Sîmtion cu ocazia rejudecării plângerii împotriva unei ordonanțe a procurorului de scoatere de sub urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a profesiei de avocat, infracțiune prevăzută de art. 281 din Codul penal raportat la art. 25 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma „legea specială” din art. 281 al Codului penal este neconstituțională prin raportare la dispozițiile Legii fundamentale cuprinse în art. 73 alin. (1) privind categoriile de legi și în art. 115 alin. (1) referitor la delegarea legislativă. Consideră că „Parlamentul nu poate adopta decât o singură lege specială — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice”. Prin urmare, legea specială la care face trimitere art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, întrucât „legea avocaturii este lege organică, nu specială”.

De asemenea, arată că prevederile art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la separarea și echilibrul puterilor în stat și la respectarea Constituției și a legilor, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi și ale art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât puterea legiuitoare desființează hotărârile judecătorești de încuviințare a activităților de consultanță, reprezentare sau asistență juridică contrare prevederilor Legii nr. 51/1995, precum și actele de constituire și de înregistrare ale barourilor care funcționează în afara Uniunii Naționale a Barourilor din România, acționând astfel în favoarea „barourilor tradiționale și neînființate”.

Judecătoria Piatra-Neamț apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 din Codul penal și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Din notele scrise ale autorului excepției reiese însă că acesta critică prevederile art. 281 din Codul penal și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, modificate prin Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 23 iunie 2004. Prin urmare, Curtea se va

pronunța asupra constituționalității acestor texte de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 281 din Codul penal: „*Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.*”;

— Art. 1 alin. (3) din Legea nr. 51/1995: „(3) *Constituirea și funcționarea de barouri în afara U.N.B.R. sunt interzise. Actele de constituire și de înregistrare ale acestora sunt nule de drept.*”;

— Art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995: „(1) *La data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele fizice sau juridice care au fost autorizate în baza altor acte normative ori au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești să desfășoare activități de consultanță, reprezentare sau asistență juridică, în orice domenii, își încetează de drept activitatea. Continuarea unor asemenea activități constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.*

(2) *De asemenea, la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează de drept efectele oricărui act normativ, administrativ sau jurisdicțional prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare dispozițiilor prezentei legi.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Mircea Nicolae Sîmțion în Dosarul nr. 6.709.999/55/2008 al Judecătorei Piatra-Neamț.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.093

din 21 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată

de Cristinel Constantin Simon în Dosarul nr. 11.607/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 521D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 621D/2010, nr. 701D/2010 și nr. 747D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Marian George Gheonea, de Ștefania Banea și de Alexandrina Nicu în dosarele nr. 11.605/302/2009, nr. 11.606/302/2009 și nr. 11.608/302/2009 ale Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 621D/2010, nr. 701D/2010 și nr. 747D/2010 la Dosarul nr. 521D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor invocate din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 februarie 2010, 24 februarie 2010, 18 februarie 2010 și 19 februarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 11.607/302/2009, nr. 11.605/302/2009, nr. 11.606/302/2009 și nr. 11.608/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Cristinel Constantin Simon, de Marian George Gheonea, de Ștefania Banea și de Alexandrina Nicu** în cauze privind anularea unor procese-verbale de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 restrâng libertatea de întrunire, garantată de Constituție, și operează o discriminare pe criterii de opinie și apartenență politică, deoarece impun obținerea avizului comisiei sau a autorizației necesare organizării unei întruniri publice pașnice. Or, este evident, susțin autorii excepției, că respectivul aviz este imposibil de obținut, deoarece protestatarii au opinii diferite sau aparțin unui alt partid politic decât cel din care face parte, de pildă, primarul comunității.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004, cu următorul conținut:

— Art. 26 lit. a): „*Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să întrunească elementele constitutive ale unor infracțiuni:*

a) *organizarea și desfășurarea de adunări publice nedecarate, neînregistrate sau interzise;*”.

Autorii excepției consideră că textul de lege menționat încalcă prevederile constituționale ale art. 4 și art. 16 alin. (1), invocate sub aspectul interzicerii discriminării pe criterii de opinie și apartenență politică, și ale art. 39 care reglementează libertatea întrunirilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 1.123 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 din 25 noiembrie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate.

Curtea a arătat, în esență, că dispozițiile Legii nr. 60/1991, potrivit cărora desfășurarea adunărilor publice este permisă doar cu condiția declarării lor prealabile, nu contravin libertății de întrunire, reglementate de Constituția României și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. S-a invocat, cu acel prilej, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu cauzele *Platform „Arzte fur das Leben” contra Austriei, 1985*, și *Rassemblement jurassien contra Elveției, 1979*, unde instanța de la Strasbourg a reținut că art. 11 din Convenție presupune că fiecare stat este în măsură să adopte măsuri rezonabile și adecvate pentru a asigura desfășurarea pașnică a manifestațiilor licite ale cetățenilor săi și că pentru întrunirile ce au loc pe căile publice nu este exagerată impunerea obligației de a se obține o autorizație prealabilă, întrucât autoritățile au posibilitatea, în aceste condiții, să vegheze asupra respectării ordinii publice și să ia măsurile necesare pentru ca libertatea manifestațiilor să fie pe deplin asigurată.

Soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe.

În plus, Curtea observă că și jurisprudența mai recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului este în același sens. De exemplu, prin Hotărârea din 7 octombrie 2008, pronunțată în cauza *Éva Molnár contra Ungariei*, Curtea de la Strasbourg a stabilit că paragraful 2 al art. 11 din Convenție îndreptățește statele să impună restricții legale ale exercițiului libertății de întrunire. Totodată, aceste restricții ale libertății adunărilor pașnice desfășurate în locuri publice sunt menite a asigura protecția drepturilor celorlalți, în special în ceea ce privește prevenirea dezordinii și menținerea unei ordini în trafic.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, prin Hotărârea din 18 decembrie 2007, pronunțată în cauza *Nurettin Aldemir și alții contra Turciei*, faptul că, de principiu, cerința obținerii unei notificări prealabile nu afectează

esența dreptului la întruniri și că nici impunerea obținerii unei autorizații prealabile — din rațiuni de ordine publică și securitate națională — pentru organizarea și desfășurarea unei adunări publice nu este contrară spiritului art. 11. În opinia instanței de contencios al drepturilor omului, pe de-o parte, orice demonstrație în spațiul public poate cauza o anumită afectare a normalității cotidiene, iar, pe de altă parte, este important ca autoritățile să ia măsurile necesare, de exemplu, asigurarea unui echipaj de prim ajutor la locul desfășurării demonstrației, de orice natură ar fi aceasta. De aceea, este esențial ca organizatorii și participanții la orice adunări publice — ca actori ai procesului democratic — să se conformeze regulilor democrației, prin respectarea normelor juridice ce reglementează acest domeniu (Hotărârea din 29 noiembrie 2007 pronunțată în Cauza *Balçık și alții contra Turciei*).

În ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la generarea unei stări de discriminare pe criterii de opinie și apartenență politică, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât organizarea și desfășurarea de adunări publice constituie contravenție, potrivit dispozițiilor de lege criticate,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Cristinel Constantin Simon, de Marian George Gheonea, de Ștefania Banea și de Alexandrina Nicu în dosarele nr. 11.607/302/2009, nr. 11.605/302/2009, nr. 11.606/302/2009 și nr. 11.608/302/2009 ale Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.139

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Daniela Răcănelu și Ion Răcănelu în Dosarul nr. 940/313/2009 al Judecătoria Strehăia.

numai dacă acestea sunt nedecarate, neînregistrate sau interzise. Prin urmare, ceea ce a avut în vedere legiuitorul atunci când a sancționat fapta de a organiza sau desfășura adunări publice fără să fi fost declarate, înregistrate sau permise, este numai împrejurarea că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege și nicidecum apartenența participanților la un anumit partid politic. Așadar, dispozițiile de lege criticate se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor, indiferent de opiniile sau de convingerile politice ale acestora, respectând astfel dispozițiile art. 4 și art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind faptul că „respectivul aviz este imposibil de obținut, deoarece protestatarii au opinii diferite sau aparțin unui alt partid politic decât cel din care face parte, de pildă, primarul comunității”, Curtea constată că aceasta reprezintă, de fapt, o critică privind legalitatea actului emis de către o autoritate publică, critică ce poate fi adusă în fața instanțelor de judecată, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 940/313/2009, **Judecătoria Strehăia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil**, excepție ridicată de Daniela Răcănelu și Ion Răcănelu într-o cauză având ca obiect partaj succesoral.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încetarea stării de indiviziune pe cale judiciară, prin partajarea în natură și stabilirea unei sulțe, constituie un act de expropriere, contrar Legii fundamentale. În susținerea criticii, aceștia invocă prevederile art. 1 din Legea nr. 33/1994, precum și cele ale art. 480 și 481 din Codul civil, apreciind că realizarea dreptului de proprietate, de a dobândi o proprietate, de a o folosi, de a dispune liber de aceasta și de a putea transmite dreptul său altuia, presupune obligația statului de a garanta și apăra proprietatea obținută pe căi licite.

Judecătoria Strehaia consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu normele constituționale invocate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 143/2006 și nr. 844/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 728 din Codul civil, potrivit cărora „*Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune. Un coerede poate oricând cere împărțea succesiunii, chiar când ar exista convenții sau prohibiții contrarii.*”

Se poate face învoire pentru suspendarea diviziunii pe termen de cinci ani. După trecerea acestui timp, învoirea se poate reînnoi.”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (3) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai fost supusă controlului

de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală și cu o motivare similară.

Astfel, prin deciziile nr. 143 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 martie 2006, nr. 844 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, și nr. 641 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 28 iulie 2009, Curtea a statuat că „este de principiu că proprietatea, în majoritatea cazurilor, este pură și simplă. Sunt situații însă când proprietatea este afectată de modalități și prezintă forme speciale. O astfel de modalitate a proprietății o reprezintă proprietatea indiviză. Această situație însă, uneori, nu este avantajoasă pentru proprietari și nici favorabilă pentru exploatarea economică a bunurilor, din cauza dificultății de a se exercita toate atributele dreptului de proprietate. De aceea, pentru asigurarea unei bune circulații a bunurilor și în interesul coproprietarilor, legea prevede ca indiviziunea să poată lua sfârșit oricând și în mod liber.

În consecință, art. 728 din Codul civil dispune că „*Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune*». Deși art. 728 se referă, în principiu, la partajul succesoral, el conține o regulă ce se aplică la toate indiviziunile, oricare ar fi izvorul lor, astfel că orice proprietar poate cere ieșirea din indiviziune prin partaj, fără ca ceilalți coproprietari să se poată opune, cu o singură excepție, anume cea prevăzută de alineatul 2, și anume posibilitatea coproprietarilor de a conveni să rămână în indiviziune pe termen de 5 ani, cu posibilitatea reînnoirii acestei convenții la expirarea termenului”.

În acest context, Curtea a constatat că art. 728 din Codul civil conține suficiente mijloace de asigurare a respectării normelor constituționale privind garantarea și ocrotirea proprietății private, reprezentând totodată o aplicare a principiului potrivit căruia „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*”.

În ceea ce privește invocarea, în susținerea criticii, a prevederilor art. 1 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și art. 481 din Codul civil, Curtea reține că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 728 din Codul civil, excepție ridicată de Daniela Răcănelu și Ion Răcănelu în Dosarul nr. 940/313/2009 al Judecătoriei Strehaia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.197

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Teia Sponte și înșușită de George Becali, Gheorghe-Radu Marino, Raul Volcinschi, Alina-Florentina Ciul și Victor Pițurcă în Dosarul nr. 1.912/33/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

După încheierea dezbaterilor, se prezintă, pentru autoarea excepției Alina-Florentina Ciul, apărătorul ales Traian Alb, cu împuternicire avocațială la dosar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.912/33/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Teia Sponte și înșușită de George Becali, Gheorghe-Radu Marino, Raul Volcinschi, Alina-Florentina Ciul și Victor Pițurcă cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea, printre altele, a infracțiunii prevăzute de art. 255 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal încalcă dreptul de proprietate privată, libertatea economică, prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, precum și prevederile din Tratatul de la Lisabona privind promovarea obiectivelor europene ale sportului, întrucât extinderea calității de funcționar, cerință esențială pentru incriminarea infracțiunilor de luare sau dare de mită, la orice

salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei persoane juridice de drept privat, în speță sportivii semiprofioniști sau profesioniști, lărgeste, fără nicio justificare legitimă și constituțională și în absența unui interes general, regimul de „public”, în înțelesul prevăzut de art. 145 din Codul penal. Consideră că grevarea proprietății private printr-un asemenea regim special de incriminare și sancționare aduce atingere libertății economice, ca fundament al economiei de piață, în condițiile în care nu este implicată protejarea unui interes public.

Mai arată că în dreptul comparat poate fi subiect al corupției pasive exclusiv persoana care exercită o funcție publică, depozitară a autorității publice, însărcinată cu o misiune din serviciul public sau investită cu un mandat electiv public. Apreciază că, în actualul context de dezvoltare euroatlantică a României, noul Cod penal (Legea nr. 286/2009) asimilează această concepție occidentală restrictivă și, drept urmare, definește numai termenul și statutul de „funcționar public”, fiind asimilată acestuia, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public. Precizează că poate fi subiect activ, respectiv pasiv al infracțiunilor de luare și dare de mită numai „funcționarul public”, astfel cum este definit de art. 175 din noul Cod penal.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la caracterul întemeiat sau neîntemeiat al excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate. Face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 257/2001 și nr. 111/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 raportat la art. 254 alin. 1 din Codul penal. Din notele autorului excepției Teia Sponte și din considerentele încheierii de sesizare reiese însă că acesta critică, în realitate, doar dispozițiile art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege având următorul cuprins:

— Art. 147 alin. 2: „*Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.*”;

— Art. 255 alin. 1: „*Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art. 254, se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, ale art. 45 referitoare la libertatea economică, ale art. 135 alin. (1) privind economia de piață și ale art. 148 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, precum și a prevederilor art. 165 paragraful 1 teza a doua din Tratatul de la Lisabona privind promovarea obiectivelor europene ale sportului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 147 alin. 2 din Codul penal au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 257 din 20 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 28 decembrie 2001, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 147 alin. 2 din Codul penal, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere niciunei dispoziții și niciunui principiu din Constituție, ci se întemeiază pe acestea. Dacă, potrivit prevederilor art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție [actualul art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituția revizuită], reglementarea statutului funcționarilor publici se face prin lege organică, deci de către legiuitor, cu atât mai mult reglementarea statutului juridic al celorlalți funcționari este de atributul legiuitorului. Întrucât

Constituția nu definește noțiunile de funcționar public și de funcționar, rămâne în sarcina exclusivă a legiuitorului să le definească. Este ceea ce Codul penal, care este o lege organică, face prin dispozițiile art. 147, în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție [actualul art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituția revizuită], în sensul cărora infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică.

În același sens sunt și Decizia nr. 276 din 24 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 19 noiembrie 2002, Decizia nr. 111 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 7 martie 2006, și Decizia nr. 828 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Totodată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili infracțiunile, ceea ce presupune nu numai incriminarea modalității de comitere a acestora, ci și, în anumite situații, circumstanțierea subiectului activ sau a celui pasiv. Prin urmare, noțiunea de „*funcționar*”, la care se raportează incriminarea prevăzută de dispozițiile art. 255 alin. 1 din Codul penal, nu este de rang constituțional, definirea și reglementarea statutului acestei categorii de salariați fiind de domeniul legii.

Pentru aceste considerente nu pot fi primite susținerile de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 44 alin. (2), art. 45 și art. 135 alin. (1) din Constituție.

În fine, constată că nu este de competența Curții Constituționale să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de la Lisabona prin prisma art. 148 din Legea fundamentală. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratatul de la Lisabona, care a intrat în vigoare la data de 1 decembrie 2009, aparține instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 255 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Teia Sponte și însușită de George Becali, Gheorghe-Radu Marino, Raul Volcinschi, Alina-Florentina Ciul și Victor Pițurcă în Dosarul nr. 1.912/33/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.198

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 2.875/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.875/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Nistor într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei sentințe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat încalcă art. 21 și 24 din Constituție, întrucât nu permite instanței de judecată să se pronunțe asupra legalității tuturor actelor și operațiunilor care au stat la baza emiterii unui act administrativ unilateral prin care autorul excepției a fost sancționat disciplinar.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază*”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că instanța constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la constituționalitatea dispozițiilor legale criticate în raport cu critici similare. Spre exemplu, prin Decizia nr. 247 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, și Decizia nr. 1.110 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 9 octombrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, întrucât „revizuirea este o cale extraordinară de atac, fiind admisibilă numai în cazurile limitativ prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă. Rațiunea reglementării instituției revizuirii se întemeiază tocmai pe recunoașterea de către legiuitor a situației că și o hotărâre judecătorească poate fi greșită, nu neapărat din motive imputabile instanței de judecată, ipoteză în care trebuie să se dea posibilitatea reformării acesteia.

Competența instanței de revizuire de a schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată este dată tocmai de scopul urmărit de legiuitor, și anume de a se corecta hotărârea respectivă. Astfel, Curtea observă că aceasta nu declanșează un litigiu nou, ci reprezintă o fază procesuală a aceleiași cauze și, în aceste condiții, instanța în cauză trebuie să lămurească și aspectele ce au incidență asupra fondului cauzei ca urmare a admiterii revizuirii.

Faptul că legiuitorul a prevăzut în art. 326 alin. 1 din Codul de procedură civilă că cererea de revizuire se judecă potrivit dispozițiilor prevăzute pentru cererea de chemare în judecată (art. 112 din Codul de procedură civilă) nu poate fi înțeles în sensul că ne aflăm din nou într-o fază inițială proprie cererii de chemare în judecată, această prevedere precizând doar în mod clar cadrul procesual.

Curtea reține că, în timp ce acțiunea inițială urmărește realizarea unui drept al reclamantului bazat pe motivele de fapt și de drept, cererea de revizuire urmărește reformarea hotărârii definitive și irevocabile, tocmai pentru motivele prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă.

De altfel, judecarea revizuirii se desfășoară numai în cadrul procesual conturat în etapele procesuale anterioare. Astfel, instanța de revizuire va putea admite cererea de revizuire doar dacă aceasta se întemeiază pe prevederile art. 322 din Codul de procedură civilă. Cazurile de revizuire sunt redactate în mod clar, sunt previzibile, precise și neechivoce, astfel încât instanța de judecată are posibilitatea, în mod obiectiv, de a le interpreta și aplica; de asemenea, norma legală în cauză, satisfăcând exigențele mai sus arătate, permite părților să își regleze comportamentul procesual în funcție de aceasta”.

Considerentele și soluția deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să impună schimbarea jurisprudenței.

În fine, considerentele enunțate demonstrează constituționalitatea dispozițiilor legale criticate și în raport cu prevederile art. 24 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 2.875/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.254

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Victor Ruse în Dosarul nr. 444/113/2009 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 444/113/2009, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** a sesizat **Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**, excepție ridicată de Victor Ruse într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care a fost respinsă contestația sa împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate, abrogând, în mod expres, prevederile Legii nr. 218/2008, afectează dreptul la pensie, ceea ce încalcă art. 47 alin. (2) și art. 115 alin. (6) din Constituție. Totodată, acordarea persoanelor îndreptățite a drepturilor legal recunoscute la date diferite încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, având următorul cuprins:

„Art. IV. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 4 septembrie 2008, și art. II din Legea nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2008.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 47 alin. (2) cu referire la dreptul la pensie și art. 115 alin. (6) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, potrivit expunerii de motive a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, aceasta a fost adoptată, în principal, pentru a asigura o unitate de reglementare în ceea ce privește situația persoanelor care au desfășurat activități încadrate în grupele I și II de muncă înainte de data de 1 aprilie 2001. Astfel, situația acestor persoane a fost reglementată atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Victor Ruse în Dosarul nr. 444/113/2009 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cât și prin Legea nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ceea ce echivalează cu existența paralelă a două acte normative care au conținuturi diferite cu privire la aceeași problematică.

Emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008 nu poate fi catalogată ca afectând dreptul fundamental la pensie, întrucât, față de Legea nr. 218/2008, care recunoștea drepturi suplimentare față de cuantumului pensiei aflate în plată, nu aduce reglementări de drept substanțial noi, deci nici nu afectează într-un sens negativ dreptul constituțional la pensie. Mai mult, conținutul normativ al ordonanței de urgență, preluând reglementarea de principiu a Legii nr. 218/2008, este unul favorabil pensionarilor, în sensul că reglementează unele drepturi de pensie suplimentare față de forma inițială a Legii nr. 19/2000.

Prin urmare, singura noutate pe care o aduce art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 față de Legea nr. 218/2008, prin abrogările operate, este eliminarea obligației recalculării pensiilor de către Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale începând cu 1 ianuarie 2009. Abrogându-se textul art. II din Legea nr. 218/2008, recalcularea pensiilor potrivit art. 165¹ din Legea nr. 19/2000, cu modificările operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, se va face, potrivit art. II alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, începând cu luna ianuarie 2010, termen prorogat ulterior prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, până în luna ianuarie 2011.

În aceste condiții nu se poate susține că textul legal criticat ar fi afectat în mod negativ dreptul substanțial la pensie, doar termenul pentru recalcularea acestora fiind amânat pentru luna ianuarie 2011, astfel încât Curtea constată că nu au fost încălcate prevederile art. 115 alin. (6) coroborate cu art. 47 alin. (2) din Constituție.

În fine, Curtea constată, în privința criticii referitoare la acordarea persoanelor îndreptățite a drepturilor legal recunoscute la date diferite, că nu mai subzistă, întrucât această soluție legislativă cuprinsă inițial de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 nu a fost preluată nici prin Legea nr. 218/2008 și nici prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.259

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275—278¹
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275—278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pantelimon Manta în Dosarul nr. 8.009/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.009/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 275—278¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Pantelimon Manta.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, deoarece nu permit formularea unei plângeri în fața judecătorului împotriva unei ordonanțe emise de procuror prin care s-a aplicat o sancțiune cu amendă judiciară. Astfel, este

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275—278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pantelimon Manta în Dosarul nr. 8.009/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

afectat dreptul fundamental prevăzut de Constituție, acela de a apela la un organ de jurisdicție.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 275—278¹ din Codul de procedură penală, referitoare la plângerea împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, completarea prevederilor de lege criticate, în sensul de a se permite atacarea la instanțele judecătorești nu doar a rezoluțiilor și ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată, ci și a altor acte emise de procuror, ceea ce este contrar atât dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în conformitate cu care, în exercitarea controlului, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, cât și prevederilor constituționale cuprinse în art. 61 alin. (1), potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.260

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 35 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală Competența în caz de indivizibilitate sau conexitate, care au următorul conținut:

„În caz de indivizibilitate sau conexitate, dacă competența în raport cu diferiții făptuitori ori diferitele fapte aparține, potrivit legii, mai multor instanțe de grad egal, competența de a judeca toate faptele și pe toți făptuitorii revine instanței mai întâi sesizate, iar dacă competența după natura faptelor sau după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.

Dacă dintre instanțe una este civilă, iar alta militară, competența revine instanței civile.

Dacă instanța militară este superioară în grad, competența revine instanței civile echivalente în grad cu instanța militară.

Competența de a judeca cauzele reunite rămâne dobândită instanței, chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența acestei instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.

Tănuirea, favorizarea infractorului și nedeunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă, iar dacă competența după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 206/2004, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 471 din 26 mai 2004, Curtea a statuat că stabilirea competențelor instanțelor judecătorești, inclusiv în caz de indivizibilitate sau conexitate, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, iar acesta poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional.

Totodată, Curtea a reținut că prevederile criticate nu conțin privilegiu sau discriminări în raport cu criteriile egalității în drepturi înscrise în art. 16 din Constituție, iar situația juridică a anumitor categorii de persoane justifică aplicarea unui tratament diferit, în scopul unei mai bune îndepliniri a justiției. De altfel, Curtea a statuat în jurisprudența sa că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui.

Curtea a mai constatat, de asemenea, că textele de lege criticate nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție, câtă vreme accesul liber la justiție este asigurat prin posibilitatea părților de a se adresa instanței de judecată și de a declara recurs împotriva hotărârii instanței de fond, exercitarea dreptului

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Iordan în Dosarul nr. 462/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, autorul excepției Gheorghe Iordan a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției, în sensul că art. 35 din Codul de procedură penală este neconstituțional în măsura în care atragerea competenței instanței superioare în grad conduce la pierderea căii de atac ordinare a apelului (ori a unei căi de atac) pentru subiecții procesuali în privința cărora competența de drept comun le conferă acest drept.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 462/36/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Iordan.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și art. 53 alin. (2) restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți numai în măsura în care atragerea competenței instanței superioare în grad conduce la pierderea căii de atac ordinare a apelului pentru subiecții procesuali în privința cărora competența de drept comun le conferă acest drept.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, fără a-și argumenta poziția, opinează că dispozițiile art. 35 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime nefiind îngăduită prin stabilirea unei singure căi de atac (recursul). În acest sens, Curtea Constituțională a reținut în mod constant în jurisprudența sa că accesul la justiție nu presupune, în toate cazurile, accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Faptul că nu se poate folosi, în cauză, calea de atac a apelului nu afectează drepturile procesuale ale inculpatului, având în vedere dispozițiile art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că recursul, în acest caz, nu se limitează la motivele de casare enumerate de art. 385⁹ din Codul de procedură penală, iar instanța este obligată să examineze întreaga cauză sub toate aspectele.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Iordan în Dosarul nr. 462/36/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

**pentru aprobarea Acordului de cooperare
dintre Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale
din România, Ministerul Muncii și Securității Sociale
al Republicii Elene și Ministerul Muncii și Politicii Sociale
al Republicii Bulgaria în domeniul condițiilor de muncă
și al protecției drepturilor prevăzute de legislația muncii,
semnat la Sofia la 30 septembrie 2010**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de cooperare dintre Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale din România, Ministerul Muncii și Securității Sociale al Republicii Elene și Ministerul Muncii și Politicii Sociale al Republicii Bulgaria în domeniul condițiilor de muncă și al protecției drepturilor prevăzute de legislația muncii, semnat la Sofia la 30 septembrie 2010.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și protecției
sociale,

Ioan Nelu Botiș
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat

București, 6 octombrie 2010.
Nr. 1.022.

ACORD DE COOPERARE**Între Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale din România, Ministerul Muncii și Securității Sociale al Republicii Elene și Ministerul Muncii și Politicii Sociale al Republicii Bulgaria în domeniul condițiilor de muncă și al protecției drepturilor prevăzute de legislația muncii**

Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale din România, Ministerul Muncii și Securității Sociale al Republicii Elene și Ministerul Muncii și Politicii Sociale al Republicii Bulgaria, denumite în continuare *părți*, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Scop**

Scopul prezentului acord de cooperare în domeniul condițiilor de muncă și al protecției drepturilor prevăzute de legislația muncii, denumit în continuare *acord de cooperare*, este de a stabili un cadru de cooperare permanentă pe probleme administrative, precum și schimbul de informații dintre părți în domeniile prevăzute în prezentul acord de cooperare, așa cum sunt definite la art. 2.

ARTICOLUL 2**Domenii de cooperare**

Domeniile incluse în prezentul *acord de cooperare* sunt în principal următoarele:

2.1. Părțile vor coopera în domeniul condițiilor de muncă ale lucrătorilor detașați, în conformitate cu Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (Jurnalul Oficial nr. L 018 din 21 ianuarie 1997 p. 0001 — 0006), denumită în continuare *Directiva 96/71/CE*, și privind furnizarea reciprocă de asistență tehnică necesară cu privire la cererile motivate de informații, inclusiv informații privind cazuri specifice de întreprinderi cu probleme și activități transnaționale presupuse ca ilegale.

2.1.1. Părțile vor face schimb de informații cu privire la reglementările naționale ale statelor respective (stabilite prin lege, legislația secundară, acorduri colective general aplicabile sau decizii de arbitraj) în legătură cu următoarele aspecte:

- a) perioadele maxime de lucru și perioadele minime de odihnă;
- b) concediile minime anuale plătite;
- c) plata minimă, inclusiv plata orelor suplimentare. Aceste prevederi nu se aplică sistemelor suplimentare de pensii ocupaționale;
- d) condițiile de trimitere a lucrătorilor detașați;
- e) sănătatea și securitatea în muncă;
- f) măsuri de protecție cu privire la termenii și condițiile de angajare a femeilor însărcinate sau care au născut de curând, a copiilor și tinerilor;
- g) egalitatea de tratament între bărbați și femei și nediscriminarea la locul de muncă, în special cu privire la rasă sau origine etnică, culoare, limbă, handicap fizic ori mental, cu condiția ca angajații să se fi dovedit capabili să desfășoare orice proiect alocat; origine socială; angajare cu timp parțial de muncă, participarea sau neparticiparea în sindicate, convingeri politice sau religioase.

2.1.2. O parte poate solicita oricărei alte părți, pentru motive întemeiate, să verifice dacă întreprinderea care detașează lucrători din oricare dintre cele 3 state pe teritoriul oricăruia dintre celelalte două state deține suficiente resurse materiale și

umane pentru a-și dezvolta activitatea și dacă aceasta își desfășoară activitatea în statul de origine.

2.1.3. În plus, în cadrul stabilit de Directiva 96/71/CE și în măsura posibilului, o parte poate solicita oricărei alte părți, pentru motive întemeiate, să verifice dacă lucrătorii detașați dintr-o țară terță au permis de muncă în statul de origine al întreprinderii care detașează.

2.1.4. O parte poate cere oricăreia dintre celelalte părți, pentru motive întemeiate, să realizeze, prin intermediul autorităților competente ale celei din urmă, inspecții speciale sau să întocmească un raport cu privire la condițiile de muncă ale cetățenilor statului părții solicitante ori privind alte aspecte de interes.

2.1.5. Părțile își vor furniza reciproc asistența tehnică necesară și vor coopera în vederea prevenirii și combaterii cazurilor de muncă nedeclarată.

În cazul în care autoritățile uneia dintre părți identifică cetățeni ai statelor celorlalte două părți care desfășoară muncă nedeclarată pe teritoriul statului său, acestea vor informa autoritățile competente ale părții respective cu privire la identitatea persoanelor depistate, perioada în care au desfășurat muncă nedeclarată și măsurile luate.

2.2. În domeniul securității și sănătății în muncă, părțile vor efectua schimb de informații cu privire la întreprinderile cu sediul central pe teritoriul statului uneia dintre părți, care operează pe teritoriul oricăruia dintre celelalte două state. Fiecare parte va informa în primul rând autoritatea de inspecție a statului de origine al întreprinderii cu privire la aspectele neconforme identificate în acest domeniu și la măsurile luate.

2.3. În cazul în care s-au produs accidente de muncă pe teritoriul oricăruia dintre cele 3 state, care afectează lucrătorii unei întreprinderi din oricare stat al celorlalte două părți, care sunt cetățeni ai oricăruia dintre celelalte două state, partea pe teritoriul căreia au avut loc accidentele va informa cealaltă parte, din oficiu sau la cererea acesteia din urmă, cu privire la rezultatul inspecțiilor efectuate și la măsurile luate ca urmare a acestor accidente.

2.4. Părțile pot solicita asistență reciprocă pentru identificarea întreprinderilor implicate în procesul de inspecție. În plus, acestea pot solicita asistență reciprocă în cazul când întâmpină dificultăți în localizarea sediului social al unei întreprinderi sau în identificarea reprezentantului legal al acesteia.

2.5. Părțile se vor sprijini reciproc în privința acțiunilor generale referitoare la confirmarea valabilității documentelor, care certifică aspecte legate de relațiile de muncă, prezentate de către angajatori sau angajați. Totodată, acestea se vor sprijini reciproc pentru confirmarea valabilității documentelor cerute de legislație, atunci când se efectuează o inspecție.

ARTICOLUL 3

Depunerea cererii

Cererile și răspunsurile la cererile depuse în baza prezentului acord de cooperare vor fi puse în aplicare prin intermediul următoarei proceduri:

a) Cererile de informații în cadrul prezentului acord de cooperare și cele pentru efectuarea inspecțiilor prevăzute la art. 2.1.4 vor fi justificate în mod corespunzător.

b) Comunicarea se realizează de preferință prin mijloace electronice.

c) Informațiile și documentele care vor fi diseminate se vor supune regulilor privind sistemul de protecție a datelor personale, în vigoare în fiecare dintre cele 3 state, în conformitate cu normele naționale, ale Uniunii Europene și internaționale. Schimbul acestor documente și informații se va efectua cu respectarea deplină a legislației naționale a fiecărui stat.

ARTICOLUL 4

Comitetul mixt de monitorizare

4.1. Părțile au convenit să înființeze un comitet mixt de monitorizare pentru a supraveghea implementarea prezentului acord de cooperare. Comitetul mixt de monitorizare, denumit în continuare *Comitetul mixt*, va fi compus dintr-un număr egal de reprezentanți ai părților și va fi prezidat alternativ de către fiecare parte pentru o perioadă de președinție de un an.

4.2. Comitetul mixt trebuie să se întrunească cel puțin o dată pe an și își va desfășura reuniunile în statul părții care deține președinția comitetului la momentul respectiv și va avea următoarele atribuții:

a) să rezolve toate problemele care pot apărea pe perioada implementării prezentului acord de cooperare;

b) să stabilească, dacă este necesar, reuniuni speciale în baza prezentului acord de cooperare, cu excepția reuniunilor periodice menționate la paragraful 4.2 al prezentului articol;

c) să monitorizeze și să evalueze rezultatele, precum și să prezinte propuneri relevante;

d) să schimbe informații cu privire la modificările legislative referitoare la prezentul acord de cooperare.

4.3. Comitetul mixt poate să invite la lucrările sale reprezentanți ai instituțiilor sau ai organizațiilor subordonate părților ori ai altor instituții din cele 3 state și/sau ai altor instituții ale Uniunii Europene, implicate în realizarea obiectivelor prezentului acord de cooperare, precum și reprezentanți ai partenerilor sociali.

Semnat la Sofia la 30 septembrie 2010, în 3 exemplare originale, fiecare în limbile română, greacă, bulgară și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul unor divergențe de interpretare a prezentului acord de cooperare, va prevala textul în limba engleză.

Pentru Ministerul Muncii,
Familiei și Protecției Sociale
din România,
Ioan Nelu Botiș,
ministrul muncii, familiei
și protecției sociale

Pentru Ministerul Muncii
și Securității Sociale al Republicii Elene,
Georgios Koutroumanis,
ministrul adjunct al muncii
și securității sociale

Pentru Ministerul Muncii
și Politicii Sociale al Republicii Bulgaria,
Toty Mladenov,
ministrul muncii și politicii sociale

4.4. Dacă se consideră necesar, părțile vor face schimb de angajați/funcționari publici, își vor coordona acțiunile și vor stabili grupuri de lucru.

ARTICOLUL 5

Resurse financiare

Dacă nu se convine altfel, resursele financiare legate de realizarea activităților în baza prezentului acord de cooperare, inclusiv costurile de transport internațional, cazare, diurnă, vor fi furnizate de către partea trimitătoare respectivă, în conformitate cu legislația națională în vigoare.

Costurile pentru organizarea reuniunilor Comitetului mixt de monitorizare vor fi suportate de statul gazdă.

ARTICOLUL 6

Autorități competente

Activitățile privind planificarea, coordonarea și implementarea prezentului acord de cooperare intră în responsabilitatea următoarelor instituții:

— Agenția Executivă Inspectoratul General al Muncii, aflată în subordinea Ministerului Muncii și Politicii Sociale, pentru Republica Bulgaria;

— Inspectoratul Muncii, aflat în subordinea Ministerului Muncii și Securității Sociale, pentru Republica Elenă; și

— Inspekția Muncii, aflată în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, pentru România.

ARTICOLUL 7

Intrarea în vigoare

Prezentul acord de cooperare va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care părțile se informează reciproc, pe cale diplomatică, asupra îndeplinirii procedurilor naționale legale necesare pentru intrarea sa în vigoare.

ARTICOLUL 8

Dispoziții finale

8.1. Prezentul acord de cooperare este încheiat pe o perioadă nedeterminată.

8.2. Prezentul acord de cooperare poate fi modificat și/sau completat oricând cu acordul scris al părților. Modificările vor intra în vigoare în baza aceleiași proceduri menționate la art. 7.

8.3. Fiecare parte poate în orice moment să se retragă din prezentul acord de cooperare printr-o notificare scrisă trimisă pe cale diplomatică celorlalte părți. În acest caz, acordul de cooperare își va înceta valabilitatea pentru această parte în termen de 3 luni de la data primirii ultimei notificări de către celelalte părți.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de aplicare efectivă a măsurilor asigurătorii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Având în vedere dispozițiile art. 129, 130 și ale art. 228 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de aplicare efectivă a măsurilor asigurătorii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cuprinsă în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă modelele, modul de utilizare și de păstrare ale următoarelor formulare, cuprinse în anexele nr. 2—9:

1. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii”;
2. „Decizie de instituire a măsurilor asigurătorii”;
3. „Proces-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile” și anexa la „Procesul-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile”;
4. „Proces-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri imobile”;
5. „Adresă de înființare a poprii asigurătorii asupra sumelor datorate debitorului de către terți”;

6. „Adresă de înființare a poprii asigurătorii asupra disponibilităților bănești”;

7. „Referat justificativ de ridicare a măsurilor asigurătorii”;

8. „Decizie de ridicare a măsurilor asigurătorii”.

Art. 3. — Garda Financiară, Autoritatea Națională a Vămilelor, Direcția generală coordonare inspecție fiscală, direcțiile generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, organele fiscale teritoriale subordonate acestora, precum și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Anexele nr. 1—9 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Sorin Blejnar

București, 21 octombrie 2010.
Nr. 2.605.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURĂ

de aplicare efectivă a măsurilor asigurătorii prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

1. Termeni

1.1. Expresiile utilizate în cuprinsul prezentei proceduri au următoarele semnificații:

a) *organ de control* — organ de control competent, potrivit legii, al Gărzii Financiare, Direcției generale coordonare inspecție fiscală, Autorității Naționale a Vămilelor, direcțiilor generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, organelor fiscale teritoriale subordonate acestora și al Direcției generale de administrare a marilor contribuabili;

b) *organ de executare* — organ de executare competent, potrivit legii, al Autorității Naționale a Vămilelor, direcțiilor generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București, organelor fiscale teritoriale subordonate acestora și al Direcției generale de administrare a marilor contribuabili;

c) *creanțe bugetare* — sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, astfel cum sunt reglementate în cuprinsul art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

1.2. În vederea instituirii de urgență a măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile dispuse de către organul de control, competența ducerii la îndeplinire revine organului de executare în a cărui rază teritorială organul de control face constatarea actului sau a faptului supus dispozițiilor legale fiscale, prevederile art. 36 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

2. Atribuții

2.1. Organul de control prevăzut la pct. 1.1 lit. a) poate dispune măsuri asigurătorii ori de câte ori sunt indicii că există pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea, în următoarele situații:

a) în urma constatării unor acte și fapte care pot constitui infracțiuni de evaziune sau fraudă fiscală, în cazul cărora

prejudiciul nu a fost stabilit prin acte administrative fiscale de impunere, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2004, cu modificările și completările ulterioare;

b) în situația în care au fost stabilite obligații fiscale cu ocazia acțiunii de control prin acte administrative fiscale de impunere;

c) în situația în care urmează să fie stabilite obligații fiscale cu ocazia acțiunii de control prin acte administrative fiscale de impunere;

d) dacă sunt îndeplinite condițiile pentru deschiderea procedurii de atragere a răspunderii solidare după emiterea deciziei de atragere a răspunderii solidare;

e) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru deschiderea procedurii de atragere a răspunderii solidare înainte de emiterea deciziei de atragere a răspunderii solidare.

2.1.1. Măsurile asigurătorii dispuse vor fi duse la îndeplinire de organul de executare, în timpul acțiunii de control, împreună cu organul de control.

2.2. Organul de executare prevăzut la pct. 1.1 lit. b) poate dispune și duce la îndeplinire măsurile asigurătorii ori de câte ori sunt indicii că există pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitanđ sau îngreunând în mod considerabil colectarea, în următoarele situații:

a) înainte de existența posibilității legale de aplicare a măsurilor executorii;

b) dacă creanțele fiscale sunt individualizate și înregistrate în evidența fiscală și acestea fac obiectul unor înlesniri la plată, potrivit legii;

c) după emiterea deciziei de atragere a răspunderii solidare;

d) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru deschiderea procedurii de atragere a răspunderii solidare înainte de emiterea deciziei de atragere a răspunderii solidare.

2.3. Măsurile asigurătorii dispuse de organele de urmărire penală sau de instanțele judecătorești, așa cum este prevăzut la art. 164 din Codul de procedură penală, ori de alte organe competente, potrivit legii, se duc la îndeplinire de către organul de executare în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător și rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități.

2.4. Organul de control/Organul de executare nu va dispune măsuri asigurătorii pentru debitorii aflați în insolvență potrivit Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, sau când contribuabilul nu deține active patrimoniale urmăribile.

3. Acte administrative utilizate

3.1. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii” se întocmește de către organul de control/organul de executare și stă la baza emiterii „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”.

3.2. „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii” se întocmește de către organul de control/organul de executare, când s-a constatat existența unor elemente care pot duce la periclitarea sau îngreunarea colectării creanțelor ce au fost sau urmează să fie stabilite.

3.3. „Procesul-verbal de sechestru asigurător pentru bunuri mobile” se întocmește de către organul de executare în vederea ducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii dispuse.

3.4. „Procesul-verbal de sechestru asigurător pentru bunuri imobile” se întocmește de către organul de executare în vederea ducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii dispuse.

3.5. „Adresa de înființare a popririi asigurătorii asupra disponibilităților bănești” se întocmește de organul de executare în vederea ducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii dispuse.

3.6. „Adresa de înființare a popririi asigurătorii asupra sumelor datorate debitorului de către terți” se întocmește de către organul de executare în vederea ducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii dispuse.

3.7. „Referatul justificativ de ridicare a măsurilor asigurătorii” se întocmește de organul de control/organul de executare și stă la baza emiterii „Deciziei de ridicare a măsurilor asigurătorii”.

3.8. „Decizia de ridicare a măsurilor asigurătorii” se întocmește de către organul de control/organul de executare în situația în care au încetat motivele pentru care s-au dispus măsurile asigurătorii.

4. Măsuri asigurătorii dispuse

4.1. Sechestru asigurător pentru bunuri imobile

4.2. Sechestru asigurător pentru bunuri mobile, inclusiv titlurile de valoare și bunuri mobile necorporale

4.3. Poprirea asigurătorie asupra sumelor datorate debitorului de către terți

4.4. Poprirea asigurătorie asupra disponibilităților bănești din conturile bancare.

5. Modul de desfășurare a procedurii

5.1. Măsurile asigurătorii dispuse de către organul de control se duc la îndeplinire de organul de executare, în timpul acțiunii de control, împreună cu organul de control. În acest scop se desfășoară următoarele activități:

5.1.1. În situația în care organul de control, în timpul acțiunii de control, efectuată după procedurile prealabile de documentare pentru control, și în urma analizei dosarului fiscal, situațiilor financiare, declarațiilor fiscale sau a altor documente și a informațiilor pe care le deține, constată că există suficiente informații că debitorul nu și-a declarat materia impozabilă și totodată apreciază că există pericolul iminent să se sustragă de la plata obligațiilor la bugetul general consolidat sau să prejudicieze bugetul, prin ascunderea sau risipirea patrimoniului, periclitanđ sau îngreunând în mod deosebit colectarea, va dispune luarea măsurilor asigurătorii, iar organul de executare va proceda la ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii împreună cu organul de control.

5.1.2. În cazul în care măsurile asigurătorii urmează să fie dispuse înainte de stabilirea și individualizarea creanței fiscale printr-un act administrativ fiscal de impunere, pentru reducerea timpului de aplicare efectivă, acestea vor fi duse la îndeplinire de organul de executare, în timpul acțiunii de control, împreună cu organul de control.

5.1.3. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii” va fi întocmit de organul de control, propus spre avizare de șeful de serviciu de specialitate și avizat de coordonatorul acestuia.

5.1.4. După avizarea „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii” se va întocmi „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii” de către echipa de control, care va fi semnată de șeful de serviciu de specialitate și avizată de coordonatorul organului de control.

5.1.5. Organul de control va transmite în aceeași zi sau cel târziu în ziua următoare proiectul „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii”, precum și proiectul „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii” conducătorului organului fiscal respectiv, directorului executiv/general, după caz, în vederea aprobării.

5.1.6. Aprobarea sau respingerea proiectului „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii” și a proiectului „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii” se va realiza de către directorul executiv/general, după caz, în termen de cel mult două zile.

5.1.7. După aprobarea „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”, aceasta va fi comunicată debitorului în aceeași zi sau cel târziu în ziua următoare de către organul de executare împreună cu organul de control. Odată cu comunicarea deciziei, aceste organe vor proceda la identificarea și aplicarea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor proprietate a debitorului ce fac obiectul „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”.

5.1.8. Procedura prevăzută la pct. 5.1.3—5.1.7 se va aplica în mod similar și în cazul „Referatului justificativ de ridicare a măsurilor asigurătorii” și al „Deciziei de ridicare a măsurilor asigurătorii”.

5.1.9. Dacă măsurile asigurătorii sunt instituite asupra unor bunuri perisabile sau degradabile, în scopul protejării valorii acestora, ele pot fi valorificate în condițiile art. 129 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, iar contravaloarea acestora, consemnată într-un cont de disponibil, își menține caracterul asigurătoriu până la data individualizării și ajungerii la scadență a creanței pentru care au fost instituite.

5.2. În cazul măsurilor asigurătorii dispuse și duse la îndeplinire de către organul de executare prevăzut la pct. 1.1 lit. b), se desfășoară și următoarele activități:

5.2.1. În situația în care organul de executare, în desfășurarea atribuțiilor sale, pe baza documentării realizate și/sau a informațiilor obținute, constată că există indicii suficiente privind posibilitatea risipirii sau ascunderii patrimoniului debitorului, va proceda la dispunerea și ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii.

5.2.2. Aceste măsuri asigurătorii se pot lua și în situația în care creanța este individualizată, dar termenul de plată nu este îndeplinit, precum și în cazul în care se aprobă deschiderea procedurii de atragere a răspunderii solidare.

5.2.3. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii” va fi întocmit de organul de executare, propus spre avizare de șeful de serviciu de specialitate și avizat de coordonatorul acestuia.

5.2.4. După avizarea „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii” se va întocmi „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii” de către organul de executare, care va fi semnată de șeful de serviciu de specialitate și avizată de coordonatorul organului de executare.

5.2.5. Aprobarea sau respingerea proiectului „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii” și a proiectului „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii” se va realiza de către directorul executiv/general, după caz, în termen de cel mult două zile.

5.2.6. După aprobarea „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”, aceasta va fi comunicată debitorului în aceeași zi sau cel târziu în ziua următoare de către organul de executare. Odată cu comunicarea deciziei, organul de executare va proceda la aplicarea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor proprietate a debitorului ce fac obiectul „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”, prevederile pct. 5.1.9 aplicându-se în mod corespunzător.

5.2.7. Procedura prevăzută la pct. 5.2.3—5.2.5 se va aplica în mod similar și în cazul „Referatului justificativ de ridicare a măsurilor asigurătorii” și al „Deciziei de ridicare a măsurilor asigurătorii”.

5.2.8. Gestiunea măsurilor asigurătorii se realizează de către organul de executare într-o evidență specială.

5.3. În timpul derulării controlului/antrenării răspunderii solidare sau în fazele premergătoare acestor activități (analiză, documentare, informare), dacă nu sunt deținute suficiente informații, organul de control/organul de executare, pentru stabilirea și instituirea măsurilor asigurătorii, va desfășura, după caz, următoarele activități de documentare și pregătire:

a) identificarea conturilor de disponibilități și a depozitelor bancare ale debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară, după caz, precum și a unităților bancare care le administrează, evidențiate în documentele contabile ale acestora, precum și consultarea aplicației informatice clienți-bănci deținute de Agenția Națională de Administrare Fiscală și utilizate de unitățile subordonate;

b) identificarea în declarațiile informative și/sau evidența contabilă a sumelor datorate debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară de către terți;

c) identificarea bunurilor proprietate a debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară și a locațiilor unde acestea se găsesc.

5.4. În cazurile în care se impune, organul de control/organul de executare poate solicita informații despre patrimoniul debitorului și de la următoarele instituții:

a) Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, oficiile și birourile teritoriale ale acesteia, cu privire la bunurile imobile aflate în patrimoniul debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară;

b) unități administrativ-teritoriale, în cadrul cărora sunt organizate direcții/compartimente/structuri de impozite și taxe locale, cu privire la bunurile imobile și mobile aflate în patrimoniul debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară;

c) Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, cu privire la bunurile mobile reprezentând vehiculele înmatriculate în România, aflate în patrimoniul debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară;

d) Autoritatea Navală Română, cu privire la bunurile mobile reprezentând nave de tip transport sau agrement, aflate în

patrimoniul debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară;

e) Autoritatea Aeronautică Civilă Română, cu privire la bunurile mobile reprezentând aeronave de tip transport sau agrement, aflate în patrimoniul debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară;

f) Oficiul Național al Registrului Comerțului, cu privire la acțiunile/părțile sociale deținute de către debitor/persoanele la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară la societăți comerciale;

g) Depozitarul Central autorizat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, cu privire la acțiunile cotate pe piața bursieră deținute de către debitor/persoanele la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară la societăți comerciale;

h) orice alte instituții care dețin informații cu privire la bunurile și veniturile debitorului/persoanelor la care s-a atras sau urmează să se atragă răspunderea solidară.

5.5. Pe baza informațiilor obținute, organul de control/organul de executare va întocmi „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii”, în care se motivează, de drept și de fapt, necesitatea dispunerii și instituirii măsurilor asigurătorii și se estimează sumele, după caz, referat care va sta la baza emiterii „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”.

5.6. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii” va conține următoarele elemente minimale:

a) datele de identificare ale contribuabilului;

b) temeiul de drept;

c) prezentarea stării fiscale de fapt a contribuabilului, constatată în urma documentării și/sau a unei inspecții fiscale ori ca urmare a cercetării la fața locului;

d) cuantumul obligațiilor bugetare restante/stabilite în urma inspecției fiscale/controlului vamal ulterior/estimate sau care urmează a se stabili prin inspecție fiscală/control vamal ulterior sau pentru care s-a dispus/urmează să se dispună atragerea răspunderii solidare ori cuantumul obligațiilor bugetare stabilite prin titluri de creanță care nu au ajuns la scadență;

e) activele patrimoniale asupra cărora pot fi instituite măsurile asigurătorii;

f) motivarea necesității dispunerii măsurilor asigurătorii, în sensul indiciilor sau pericolului ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea, ținând cont și de istoria comportamentului fiscal al contribuabilului, al reprezentanților legali și al asociaților/acționarilor majoritari (mod de declarare și plată, situații de atragere a răspunderii solidare, situații de insolvență sau de insolvabilitate etc.).

5.7. În conținutul „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii”, activul patrimonial al contribuabilului identificat pentru instituirea măsurilor asigurătorii va cuprinde următoarele:

a) prezentarea cu caracter informativ a activelor patrimoniale asupra cărora pot fi instituite măsuri asigurătorii;

b) prezentarea activelor patrimoniale selectate pentru instituirea efectivă a măsurilor asigurătorii potrivit pct. 5.8.

5.8. Dispunerea și/sau ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii asupra bunurilor proprietate a debitorului se

efectuează, de regulă, în limita a 150% din valoarea creanței estimate/stabilite și în următoarea ordine:

a) bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate desfășurării activității care constituie principala sursă de venit;

b) bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit a contribuabilului;

c) bunurile mobile și imobile care se află temporar în deținerea altor persoane în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele;

d) ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor art. 158 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit;

f) produse finite;

g) sume urmăribile datorate cu orice titlu debitorului de către terțe persoane;

h) disponibilități aflate în conturile bancare;

i) bunuri perisabile sau supuse degradării.

5.9. În cazul debitorilor persoane fizice prevederile art. 151 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

5.10. În cazul în care bunurile perisabile sau supuse degradării sunt de natura bunurilor alimentare și/sau animale, se va anunța direcția sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor (DSVSA) competentă teritorial pentru verificări tehnice sau constatarea conformității acestora, după caz, iar în funcție de rezultatul verificărilor, acestea vor face sau nu, după caz, obiectul „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”.

5.11. Pentru estimarea valorii bunurilor mobile și imobile proprietate a debitorului ce vor face obiectul măsurilor asigurătorii, se vor avea în vedere următoarele:

a) valoarea de inventar a bunurilor din contabilitatea debitorului;

b) valoarea titlurilor de valoare conform datelor publicate pe piața bursieră;

c) valoarea estimată direct de către organul de executare prin metoda comparativă;

d) pentru bunurile imobile, valoarea rezultată din expertizele actualizate privind valoarea de circulație a bunurilor imobile utilizate de Camera Notarilor Publici comunicate anual organelor fiscale în baza art. 77¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

5.12. Organul de control/Organul de executare nu va dispune măsuri asigurătorii asupra bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la pct. 5.8 în cazul în care acestea se încadrează în asigurarea atingerii limitei de 150% față de valoarea creanței restante/stabilite/estimate.

5.13. La dispunerea și/sau ducerea la îndeplinire a măsurilor asigurătorii asupra bunurilor proprietate a debitorului, organul de control/organul de executare, pe lângă ordinea prevăzută la pct. 5.8 lit. a)–i), va avea în vedere și posibilitatea de valorificare a bunurilor sau a valorilor indisponibilizate.

5.14. „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii” se emite în conformitate cu dispozițiile art. 129 alin. (4) și (5) din

Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.15. Bunurile sechestrate asigurătoriu vor putea fi lăsate în custodia sau în administrarea debitorului ori, după caz, a altei persoane desemnate de organul de executare. În cazul bunurilor mobile, acestea vor putea fi ridicate și depozitate de către organul de executare.

5.16. În cazul în care se consideră necesară stabilirea custodiei sau administrării bunurilor sechestrate asigurătoriu în sarcina altei persoane, conducătorul organului de executare va aproba această măsură în baza unui referat justificativ.

5.17. Organul de executare va atribui custodelui sau administratorului-sechestrului, după caz, următoarele responsabilități în ceea ce privește custodia și administrarea bunului indisponibilizat, respectiv:

a) executarea lucrărilor de reparații la imobile, în vederea prevenirii deteriorării acestora;

b) luarea măsurilor pentru menținerea în stare de funcționare a utilajelor și echipamentelor date în custodie;

c) efectuarea cheltuielilor pentru a asigura paza bunurilor primite în custodie;

d) administrarea bunurilor indisponibilizate, chiriilor, arendei și altor venituri obținute din administrarea acestora, consemnarea veniturilor încasate la unitățile abilitate, precum și responsabilitatea de a depune recipisa la organul fiscal competent al Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

e) îndeplinirea oricăror alte activități cu privire la custodia și administrarea bunurilor stabilite de organul fiscal competent al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

5.18. Custodele și/sau administratorul-sechestrului, în cazul în care este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, primește pentru responsabilitățile îndeplinite o remunerație stabilită de organul fiscal competent al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ținându-se seama de activitatea depusă și avându-se în vedere următoarele aspecte:

a) caracteristicile specifice bunului dat în custodie sau în administrare;

b) condițiile pe care custodele și/sau administratorul-sechestrului trebuie să le asigure pentru păstrarea, conservarea, menținerea în stare de funcționare a bunului;

c) valoarea bunului dat în custodie sau în administrare;

d) prețurile de piață practicate în zona pentru depozitarea (păstrarea) bunurilor similare;

e) dificultățile întâmpinate în îndeplinirea sarcinilor sale;

f) orice alte elemente relevante pentru evaluarea remunerației custodelui și/sau a administratorului-sechestrului.

5.19. „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii” va fi comunicată contribuabilului de către organul de executare, împreună cu organul de control, după caz, odată cu „Adresa de înființare a popririi asigurătorii asupra disponibilităților bănești”/„Adresa de înființare a popririi asigurătorii asupra sumelor datorate debitorului de către terți” și/sau „Procesul-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile”/„Procesul-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri imobile”, după caz, dispozițiile art. 44 din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

5.20. În cazul înființării sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică de îndată pentru înscriere biroului de carte funciară.

5.21. În cazul înființării sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor mobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică de îndată instituțiilor publice și private care gestionează informații despre bunurile mobile ale debitorului, pentru înscrierea dreptului de gaj în favoarea statului.

5.22. Măsurile asigurătorii dispuse vor fi ridicate de către organul de executare, în tot sau în parte, în baza deciziei motivate ori a înscrisurilor emise de instanță sau de alte organe competente prin care se dispune aceasta, comunicate tuturor celor cărora le-au fost comunicate „Decizia de dispunere a măsurilor asigurătorii” sau celelalte acte de executare în legătură cu acestea.

6. Responsabilități

6.1. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii”, în situația prevăzută la pct. 2.1, se întocmește într-un singur exemplar de organul de control, va fi propus spre avizare de șeful de serviciu de specialitate și va fi avizat de coordonatorul acestuia.

6.2. „Referatul justificativ al măsurilor asigurătorii”, în situația prevăzută la pct. 2.2, se întocmește într-un singur exemplar de organul de executare, va fi propus spre avizare de șeful de serviciu de specialitate și va fi avizat de coordonatorul acestuia.

6.3. „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii”, în situația prevăzută la pct. 2.1, se întocmește, în două exemplare, de către organul de control și va fi semnată de șeful de serviciu de specialitate și de coordonatorul organului de control.

6.4. „Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii”, în situația prevăzută la pct. 2.2, se întocmește, în două exemplare, de către organul de executare și va fi semnată de șeful de serviciu de specialitate și de coordonatorul organului de executare.

6.5. Aprobarea „Referatului justificativ al măsurilor asigurătorii” și a „Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii”, în situațiile prevăzute la pct. 2.1 și 2.2, se realizează de către conducătorul organului fiscal, respectiv directorul executiv/general, după caz.

6.6. „Adresa de înființare a popririi asigurătorii asupra disponibilităților bănești”/„Adresa de înființare a popririi asigurătorii asupra sumelor datorate debitorului de către terți” și/sau „Procesul-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile”/„Procesul-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri imobile”, după caz, vor fi întocmite de organul de executare.

6.7. „Referatul justificativ de ridicare a măsurilor asigurătorii” se întocmește de organul de control/organul de executare, după caz, și stă la baza emiterii „Deciziei de ridicare a măsurilor asigurătorii”. Acesta va fi propus spre avizare de șeful de serviciu de specialitate, va fi avizat de coordonatorul acestuia, după caz, și aprobat de către conducătorul organului fiscal, respectiv directorul executiv/general, după caz.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

Unitatea fiscală¹⁾
 Str. nr., localitatea

Nr. din

Aprobat

Conducătorul organului fiscal,

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

— Model —

**REFERATUL JUSTIFICATIV
 al măsurilor asigurătorii**

Emis la data de

În temeiul art. 129 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

la contribuabilul, cu domiciliul fiscal în localitatea, str. nr., cod de identificare fiscală²⁾, s-au constatat prin actul administrativ fiscal nr. din data de/estimat următoarele obligații de plată, constând în:

Natura obligației fiscale ³⁾	Suma estimată/stabilită (lei)
TOTAL:	

Întrucât există indicii/elemente care indică pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitanđ sau îngreunând în mod considerabil colectarea, respectiv, este necesară dispunerea de măsuri asigurătorii.

Motivarea necesității dispunerii măsurilor asigurătorii în cazul începerii procedurii de atragere a răspunderii solidare/emiterii deciziei de atragere a răspunderii solidare

Prezentarea stării de fapt fiscale a contribuabilului, constatată în urma documentării și/sau a unei inspecții fiscale ori ca urmare a cercetării la fața locului, informații cu privire la istoria comportamentului fiscal al contribuabilului, al reprezentanților legali și asociaților/acționarilor majoritari (mod de declarare și plată, situații de atragere a răspunderii solidare, situații de insolvență sau de insolabilitate etc.)

Prezentarea activelor patrimoniale identificate, asupra cărora pot fi instituite măsuri asigurătorii

Prezentarea activelor patrimoniale selectate pentru instituirea efectivă a măsurilor asigurătorii:

Bunurile și/sau valorile asupra cărora se dispun măsuri asigurătorii	Date de identificare/ Descriere sumară/Cantitatea	Valoare
Bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit		
Bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfășurarea activității care constituie principala sursă de venit		
Bunurile mobile și imobile care se află temporar în deținerea altor persoane, în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele		
Ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor art. 158 din Codul de procedură fiscală		
Mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit		
Produse finite		

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Se va menționa: codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

³⁾ Se va preciza denumirea creanței fiscale (impozite, taxe, contribuții sociale, amenzi și alte sume, precum și accesoriile acestora, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale), după caz.

Bunurile și/sau valorile asupra cărora se dispun măsuri asigurătorii	Date de identificare/ Descriere sumară/Cantitatea	Valoare
Sume urmăribile datorate cu orice titlu debitorului de către terțe persoane		
Conturile de disponibilități și de depozite, precum și băncile la care sunt deschise		
Bunuri perisabile sau supuse degradării		
TOTAL		

Modul de aducere la îndeplinire a măsurilor asigurătorii (sechestrul asigurător asupra bunurilor și/sau poprire asigurătorie):

Avizat
Conducătorul organului de control/de executare,
Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Propun spre avizare
Șeful compartimentului,

Numele

Prenumele

Semnătura

Întocmit

Numele

Prenumele

Semnătura

1. Denumire: Referat justificativ al măsurilor asigurătorii

2. Format: A4/t2

3. Se utilizează: în baza art. 129 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

4. Se întocmește: într-un exemplar de către organul de control/organul de executare.

5. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

ANEXA Nr. 3

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

Unitatea fiscală¹⁾

Str. nr., localitatea

Nr. din

Aprobat

Conducătorul organului fiscal,

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Avizat

Conducătorul organului de control/de executare,

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

— Model —

DECIZIE DE INSTITUIRE a măsurilor asigurătorii

Emisă la data de

În temeiul art. 129 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

la contribuabilul, cu domiciliul fiscal în localitatea,
str. nr., cod de identificare fiscală²⁾, s-au constatat următoarele obligații de plată, estimate

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Se va menționa: codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

prin referatul întocmit de organul fiscal, stabilite prin actul administrativ fiscal nr. din data de, constând în:

Natura obligației fiscale ³⁾	Suma estimată/stabilită (lei)
TOTAL:	

În temeiul art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, întrucât s-a constatat existența pericolului ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă ori să își risipească patrimoniul/averea, se dispun măsuri asigurătorii.

Motivarea dispunerii măsurilor asigurătorii:

Informații necesare aducerii la îndeplinire a măsurilor asigurătorii dispuse:

Bunurile și/sau valorile asupra cărora se dispun măsuri asigurătorii	Date de identificare/ Descriere sumară/Cantitatea	Valoare
Bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit		
Bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfășurarea activității care constituie principala sursă de venit		
Bunurile mobile și imobile care se află temporar în deținerea altor persoane, în baza contractelor de arendă, de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele		
Ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor art. 158 din Codul de procedură fiscală		
Mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit		
Produse finite		
Sume urmăribile datorate cu orice titlu debitorului de către terțe persoane		
Conturile de disponibilități și de depozite, precum și băncile la care sunt deschise		
Bunuri perisabile sau supuse degradării		
TOTAL:		

Modul de aducere la îndeplinire a măsurilor asigurătorii (sechestrul asigurător asupra bunurilor și/sau poprire asigurătorie):

.....

Măsurile asigurătorii dispuse se aduc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

Potrivit dispozițiilor art. 129 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

Măsurile asigurătorii vor fi ridicate de către organul de control/executare competent, în tot sau în parte, în baza deciziei motivate emise de organul care le-a dispus, dacă creanța estimată/stabilită nu mai există sau are valoare mai mică, ca urmare a desființării, în tot sau în parte, a actului administrativ fiscal care a generat luarea măsurilor asigurătorii, a plății voluntare ori a stingerii prin modalitățile prevăzute de lege a sumelor stabilite prin actul administrativ fiscal, a hotărârii instanței competente date ca urmare a soluționării contestației cu privire la actul administrativ fiscal sau a unei contestații cu privire la măsurile asigurătorii, precum și în alte condiții prevăzute de lege.

Măsurile asigurătorii dispuse, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, devin executorii în condițiile legii.

În temeiul art. 129 alin. (11) coroborat cu art. 172 și 173 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva prezentei decizii cel interesat poate face contestație în termen de 15 zile de la data comunicării la judecătoria în a cărei rază teritorială se află sediul organului fiscal care a emis decizia.

³⁾ Se va preciza denumirea creanței fiscale (impozite, taxe, contribuții sociale, amenzi și alte sume, precum și accesoriile acestora, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale), după caz.

Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, când urmează să se ia măsuri de executare silită, nu este obligatorie audierea contribuabilului.

Prezenta decizie s-a întocmit în două exemplare.

<i>Șeful compartimentului,</i>	<u>Întocmit</u>
Numele	Numele
Prenumele	Prenumele
Semnătura	Semnătura

1. Denumire: Decizie de instituire a măsurilor asigurătorii
2. Format: A4/t2
3. Se utilizează: în baza art. 129 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
4. Se întocmește:
 - în două exemplare de către organul de control/organul de executare.
5. Circulă: — un exemplar la organul fiscal;
 - un exemplar la debitor.
6. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

ANEXA Nr. 4

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

Unitatea fiscală¹⁾
Str. nr., localitatea

Dosar fiscal nr. /

— Model —

PROCES - VERBAL
de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile

Încheiat astăzi, luna anul, ora,
în localitatea, str. nr.

În temeiul art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. din, emisă de/2), subsemnatul,, reprezentant al unității fiscale, cu legitimația nr., delegația nr., am procedat la aplicarea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile ale debitorului³⁾, cu domiciliul fiscal în localitatea, str. nr., sectorul, bl., sc., ap., județul, cod de identificare fiscală⁴⁾, care înregistrează obligații de plată, constând în:

Natura obligației fiscale ⁵⁾	Suma estimată/stabilită (lei)

S-a procedat la aplicarea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile ale debitorului prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul proces-verbal.

În cazul în care reprezentantul unității fiscale nu poate evalua bunurile mobile ale debitorului pentru care s-a dispus sechestrul asigurător, deoarece aceasta necesită cunoștințe de specialitate, evaluarea se va face după începerea executării silite, înaintea procedurii de valorificare, cu excepția bunurilor perisabile sau supuse degradării.

Sechestrul asigurător s-a aplicat în prezența următoarelor persoane:

-, domiciliat în, legitimat cu, în calitate de;
-, domiciliat în, legitimat cu, în calitate de

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Se va completa în cazul în care măsurile asigurătorii au fost dispuse de instanța judecătorească sau de alte organe competente, potrivit legii.

³⁾ Numele, prenumele/Denumirea.

⁴⁾ Se va menționa: codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

⁵⁾ Se va preciza denumirea creanței fiscale principale: impozit, taxă, contribuție socială, amendă sau altă sumă ori denumirea creanței fiscale accesorii: majorări de întârziere sau alte sume, după caz, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale.

1. Denumire: Proces-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile + anexa la Procesul-verbal de sechestrul asigurător pentru bunuri mobile nr. ... din
2. Format: A4/t2 + A4/t1
3. Se utilizează: în baza art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
4. Se întocmește: în două sau 3 exemplare, după caz, de către organul fiscal.
5. Circulă: — un exemplar la debitor;
— un exemplar la custode (dacă este cazul).
6. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

ANEXA Nr. 5

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
 Unitatea fiscală¹⁾
 Str. nr., localitatea

Dosar fiscal nr. /

— Model —

PROCES - VERBAL
de sechestrul asigurător pentru bunuri imobile

Încheiat astăzi, luna anul, ora,
 în localitatea, str. nr.

În temeiul art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. din, emisă de/2), subsemnatul,, reprezentant al unității fiscale, cu legitimația nr., delegația nr., am procedat la aplicarea sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile ale debitorului³⁾, cu domiciliul fiscal în localitatea, str. nr., sectorul, bl., sc., ap., județul, cod de identificare fiscală⁴⁾, care înregistrează obligații de plată, constând în:

Natura obligației fiscale ⁵⁾	Suma estimată/stabilită (lei)

S-a procedat la aplicarea sechestrului asigurător asupra următoarelor bunuri imobile:
 — clădire în suprafață de, compusă din și construită din,
 stare de uzură/semne particulare, situată în localitatea,
 str. nr., deținută în baza⁶⁾, evaluată la suma de lei
 (exclusiv TVA);
 — teren⁷⁾, în suprafață de, situat în,
 str. nr., deținut în baza⁸⁾, evaluat la suma de lei (exclusiv
 TVA).

În cazul valorificării bunurilor imobile sechestrate se va aplica regimul corespunzător de taxă pe valoarea adăugată, în conformitate cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În cazul în care reprezentantul unității fiscale nu poate evalua bunurile imobile pentru care s-a dispus sechestrul asigurător, deoarece aceasta necesită cunoștințe de specialitate, evaluarea se va face după începerea executării silite, înaintea procedurii de valorificare.

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Se va completa în cazul în care măsurile asigurătorii au fost dispuse de instanța judecătorească sau de alte organe competente, potrivit legii.

³⁾ Numele, prenumele/Denumirea.

⁴⁾ Se va completa codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

⁵⁾ Se va preciza denumirea creanței fiscale principale: impozit, taxă, contribuție, amendă sau altă sumă ori denumirea creanței fiscale accesorii sau alte sume, după caz, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale.

⁶⁾ Se va menționa actul care atestă proprietatea asupra bunului.

⁷⁾ Se va menționa felul terenului.

⁸⁾ Se va menționa actul care atestă proprietatea asupra bunului.

Sechestrul asigurator s-a aplicat în prezența următoarelor persoane:

—, domiciliat în, legitimat cu, în calitate de

—, domiciliat în, legitimat cu, în calitate de

Drepturi reale și sarcini care grevează imobilul:

În legătură cu bunurile imobile sechestrate asigurator, debitorul

menționează că nu au fost/au fost sechestrate anterior

Persoanele de față la aplicarea sechestrului asigurator formulează următoarele obiecții:

Măsurile asiguratorii dispuse, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități.

9)

Împotriva prezentului înscris cel interesat poate introduce contestație la instanța judecătorească competentă, în termen de 15 zile de la comunicare sau luare la cunoștință, în conformitate cu prevederile art. 129 alin. (11), coroborate cu prevederile art. 172 și 173 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, când urmează să se ia măsuri de executare silită, nu este obligatorie audierea contribuabilului.

Prezentul proces-verbal de sechestrul asigurator s-a încheiat în exemplare.

Reprezentantul unității fiscale,

Numele și prenumele

Semnătura

Debitorul (sau persoana majoră cu care locuiește),

Numele și prenumele

Semnătura

Martori,

Numele și prenumele

Semnătura

9) Se va face mențiunea dacă debitorul nu este de față, precum și dacă debitorul sau vreuna dintre persoanele prezente refuză ori nu poate să semneze procesul-verbal de sechestrul asigurator.

1. Denumire: Proces-verbal de sechestrul asigurator pentru bunuri imobile

2. Format: A4/t2

3. Se utilizează: în baza art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

4. Se întocmește: în 3 exemplare de către organul fiscal.

5. Circulă: — un exemplar la debitor;

— un exemplar la oficiul de cadastru și publicitate imobiliară.

6. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

ANEXA Nr. 6

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

Unitatea fiscală¹⁾

Str. nr., localitatea

Dosar fiscal nr. /

— Model —

ADRESĂ DE ÎNFIINȚARE a popririi asiguratorii asupra sumelor datorate debitorului de către terți

Către²⁾

În baza art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Deciziei de instituire a măsurilor asiguratorii nr. din, emisă de³⁾, anexată în copie certificată, se înființează poprirea asiguratorie asupra sumelor de bani datorate de dumneavoastră cu orice titlu debitorului⁴⁾

Sumele vor fi reținute și, în cazul începerii procedurii de executare silită, după transmiterea de către organul de executare a titlului executoriu în copie certificată, vor fi virate în conturile deschise la unitatea de trezorerie a statului, după cum urmează:

Natura obligației fiscale ⁵⁾	Suma estimată/stabilită (lei)	Nr. contului în care urmează a se vira suma reținută
TOTAL:		

1) Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

2) Numele, prenumele/Denumirea și domiciliul fiscal al terțului poprit.

3) Se va completa în cazul în care măsurile asiguratorii au fost dispuse de instanța judecătorească sau de alte organe competente, potrivit legii.

4) Numele, prenumele/Denumirea și domiciliul fiscal; codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz; alte date de identificare a debitorului.

5) Se va preciza denumirea creanței fiscale principale: impozit, taxă, contribuție socială, amendă sau altă sumă ori denumirea creanței fiscale accesorii sau alte sume, după caz, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale.

Măsura asigurătorie dispusă, dacă nu a fost desființată în condițiile legii, rămâne valabilă pe toată perioada executării silită, fără îndeplinirea altor formalități, potrivit dispozițiilor art. 129 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva actelor prin care se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație, în conformitate cu prevederile art. 129 alin. (11), coroborate cu prevederile art. 172 și 173 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 15 zile de la data comunicării sau a luării la cunoștință, la instanța judecătorească competentă.

Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, când urmează să se ia măsuri de executare silită nu este obligatorie audierea contribuabilului.

Conducătorul unității fiscale,
Numele și prenumele
Semnătura
L.S.

1. Denumire: Adresă de înființare a popririi asigurătorii asupra sumelor datorate debitorului de către terți
2. Format: A4/t2
3. Se utilizează: în baza art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
4. Se întocmește: în două exemplare de către organul fiscal.
5. Circulă: un exemplar la terțul poprit.
6. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

ANEXA Nr. 7

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
Unitatea fiscală¹⁾
Str. nr., localitatea

Dosar fiscal nr. /

— Model —

A D R E S Ă de înființare a popririi asigurătorii asupra disponibilităților bănești

Către 2)

În baza art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. din, emisă de/3)....., anexată în copie certificată, se indisponibilizează de îndată, în măsura în care este necesar pentru achitarea sumei datorate, sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și/sau valută deschise la unitatea dvs. de către debitorul⁴⁾

Sumele vor fi reținute și, în cazul începerii procedurii de executare silită, vor fi virate în conturile deschise la unitatea de trezorerie a statului, după cum urmează:

Natura obligației fiscale ⁵⁾	Suma estimată/stabilită (lei)	Nr. contului în care urmează a se vira suma reținută
TOTAL:		

Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii prezentei, nu veți proceda la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorului, și nu veți accepta alte plăți din conturile acestuia, până la data ridicării măsurii asigurătorii sau până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale, după caz, cu excepția sumelor necesare plății drepturilor salariale.

În cazul începerii procedurii de executare silită, organul de executare va transmite băncii titlul executoriu în copie certificată.

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Denumirea și sediul băncii.

³⁾ Se va completa în cazul în care măsurile asigurătorii au fost dispuse de instanța judecătorească sau de alte organe competente, potrivit legii.

⁴⁾ Numele, prenumele/Denumirea și domiciliul fiscal; codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz; alte date de identificare a debitorului.

⁵⁾ Se va preciza denumirea creanței fiscale principale: impozit, taxă, contribuție socială, amendă sau altă sumă ori denumirea creanței fiscale accesorii sau alte sume, după caz, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale.

Măsura asigurătorie dispusă, dacă nu a fost desființată în condițiile legii, rămâne valabilă pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități.

Împotriva actelor prin care se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate introduce contestație, la instanța judecătorească competentă, în termen de 15 zile de la data comunicării sau a luării la cunoștință în conformitate cu prevederile art. 129 alin. (11) coroborate cu prevederile art. 172 și 173 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, când urmează să se ia măsuri de executare silită, nu este obligatorie audierea contribuabilului.

Vă mulțumim pentru cooperare.

Conducătorul unității fiscale,
Numele și prenumele
Semnătura

1. Denumire: Adresă de înființare a popririi asigurătorii asupra disponibilităților bănești
2. Format: A4/t2
3. Se utilizează: în baza art. 129 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
4. Se întocmește: în două exemplare de către organul fiscal.
5. Circulă: un exemplar la bancă.
6. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

ANEXA Nr. 8

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
Unitatea fiscală¹⁾
Str. nr., localitatea

Nr. din.....

Aprobat
Conducătorul organului fiscal,
Numele și prenumele
Semnătura
L.S.

— Model —

REFERAT JUSTIFICATIV de ridicare a măsurilor asigurătorii

Emis la data de

La contribuabilul, cu domiciliul fiscal în localitatea, str. nr., cod de identificare fiscală²⁾, a fost emisă Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr. /data pentru următoarele obligații de plată, estimate prin referatul întocmit de organul fiscal/stabilite prin actul administrativ fiscal nr. din data de, constând în:

Natura obligației fiscale ³⁾	Suma estimată/stabilită (lei)
TOTAL:	

Întrucât creanța estimată/stabilită nu mai există sau are valoare mai mică, drept urmare a desființării în tot sau în parte a actului administrativ fiscal care a generat luarea măsurilor asigurătorii/a plății voluntare sau a stingerii prin modalitățile prevăzute de lege a sumelor stabilite prin actul administrativ fiscal/a hotărârii instanței competente date ca urmare a soluționării contestației cu privire la actul administrativ fiscal sau a unei contestații cu privire la măsurile asigurătorii/în alte condiții prevăzute de lege, în temeiul art. 130 din

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Se va menționa: codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

³⁾ Se va preciza denumirea creanței fiscale (impozite, taxe, contribuții sociale, amenzi și alte sume, precum și accesoriile acestora, gestionate și administrate de Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale), după caz.

Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este necesară ridicarea în tot/în parte a măsurilor asigurătorii dispuse prin Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr. /data....., constând în:

- a) măsuri asigurătorii dispuse asupra bunurilor proprietate a debitorului ori deținute de acesta în coproprietate cu terțe persoane, aflate la debitor sau la terțe persoane, și locul unde se găsesc bunurile respective
- b) măsuri asigurătorii dispuse asupra sumelor datorate debitorului de către terțe persoane⁴⁾
- c) măsuri asigurătorii dispuse asupra conturilor de disponibilități și de depozite, precum și băncile la care sunt deschise

Avizat

Conducătorul organului de control/de executare,

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Propun spre avizare

Șeful compartimentului,

Numele

Prenumele

Semnătura

Întocmit

Numele

Prenumele

Semnătura

1. Denumire: Referat justificativ de ridicare a măsurilor asigurătorii

2. Format: A4/t2

3. Se utilizează: în baza art. 130 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

4. Se întocmește: într-un exemplar de către organul de control/de executare.

5. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

⁴⁾ Denumirea/Numele, prenumele și domiciliul fiscal, alte date de identificare a terțului poprit, precum și suma datorată debitorului.

ANEXA Nr. 9

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

Unitatea fiscală¹⁾

Str. nr., localitatea

Nr. din

Aprobat

Conducătorul organului fiscal,

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Avizat

Conducătorul organului de control/de executare,

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

— Model —

DECIZIE**de ridicare a măsurilor asigurătorii**

Emis la data de

În temeiul art. 130 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru contribuabilul, cu domiciliul fiscal în localitatea, str. nr., cod de identificare fiscală²⁾, se ridică în tot/în parte măsurile asigurătorii dispuse prin Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr. /data....., constând în:

- a) măsuri asigurătorii dispuse asupra bunurilor proprietate a debitorului ori deținute de acesta în coproprietate cu terțe persoane, aflate la debitor sau la terțe persoane, și locul unde se găsesc bunurile respective

¹⁾ Se va completa denumirea organului fiscal emitent din cadrul Ministerului Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală sau al unităților sale teritoriale.

²⁾ Se va menționa: codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

- b) măsuri asigurătorii dispuse asupra sumelor datorate debitorului de către terțe persoane³⁾;
- c) măsuri asigurătorii dispuse asupra conturilor de disponibilități și de depozite, precum și băncile la care sunt deschise.....
- Motivarea dispunerii măsurilor asigurătorii:

Creanța estimată/stabilită nu mai există sau are valoare mai mică, drept urmare a desființării în tot sau în parte a actului administrativ fiscal care a generat luarea măsurilor asigurătorii/a plății voluntare sau a stingerii prin modalitățile prevăzute de lege a sumelor stabilite prin actul administrativ fiscal/a hotărârii instanței competente date ca urmare a soluționării contestației cu privire la actul administrativ fiscal sau a unei contestații cu privire la măsurile asigurătorii/în alte condiții prevăzute de lege.

În temeiul art. 172 și 173 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva prezentei decizii cel interesat poate face contestație în termen de 15 zile de la data comunicării, la judecătoria în a cărei rază teritorială se află sediul organului fiscal care a emis decizia.

Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, când urmează să se ia măsuri de executare silită, nu este obligatorie audierea contribuabilului.

Prezenta decizie s-a întocmit în două exemplare.

Șeful compartimentului,

Numele

Prenumele

Semnătura

Întocmit

Numele

Prenumele

Semnătura

1. Denumire: Decizie de ridicare a măsurilor asigurătorii
2. Format: A4/t2
3. Se utilizează: în baza art. 130 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.
4. Se întocmește: în două exemplare de către organul de control/de executare.
5. Circulă: — un exemplar la organul fiscal;
— un exemplar la debitor.
6. Se arhivează: un exemplar la dosarul fiscal.

³⁾ Denumirea/Numele, prenumele și domiciliul fiscal, alte date de identificare a terțului poprit, precum și suma datorată debitorului.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447189